

med, at udlændingen fik opholdstilladelse her. En sådan praksis er det ikke muligt at indføre uden en lovændring. Jeg går ud fra, at du er enig i, at dette princip om ligebehandling, som jo er helt grundlæggende i et retssamfund som det danske, skal respekteres – ikke mindst på et område, hvor reglerne er stramme, og hvor de enkelte afgørelser kan få stor betydning for den enkelte berørte udlænding. Det er altid hårdt at skulle sige nej til mennesker, som bliver kede af det. Men uanset den personlige medfølelse som denne sag giver anledning til, kan der ikke ændres på sagens omstændigheder, og det er derfor ikke muligt for mig at hjælpe Uma Ratnavadyvel yderligere.»

I spørgetiden i salen den 13. marts 2001 svarede ministeren: »Altså det er jo fuldstændig rigtigt, som hr. Knud Erik Hansen siger, at i bestemmelserne, f.eks. i § 9, stk. 2, nr. 4, er der mulighed for et skøn. Hvis der ikke er mulighed for et skøn, så kunne man jo simpelthen lave bestemmelsen sådan, at man opregnede helt præcist, hvornår den kan bruges. Og når der er de her bestemmelser i lovgivningen, er det jo fordi man ikke kan overse alle mangfoldigheder i – hvad skal man sige – de årsager, der kan være til, at mennesker ikke kan sendes ud af landet. Men det betyder jo ikke, at der er fuldstændig frit slag for et skøn. Der er faktisk nogle ekstremt snævre begrundelser eller grundlag for, hvilke skøn der kan udøves, som jo står ganske præcist beskrevet i det lovforberedende arbejde til denne her bestemmelse og de andre bestemmelser. Det er jo sådan, at en minister bagefter skal kunne stå til regnskab for Folketinget og kunne forklare, hvor hjemmelen i loven var til det, man foretog sig. Og når jeg siger, at jeg ikke kan få øje på en hjemmel til at kunne gribe ind i sagen med Uma Ratnavadyvel, jamen så har jeg ikke nogen mulighed for at gøre det. Og jeg synes, det bedste udtryk for, at det ikke var muligt, er Ombudsmandens afgørelse af 8. december 2000, hvor han siger, at der ikke er noget grundlag for kritik i de 15, mindst 15, afgørelser, der er truffet i den her sag.« Disse svar forekommer ikke at være i overensstemmelse med den opholdstilladelse, der er givet den 20. oktober 1999. Ifølge denne tilladelse har man anvendt § 9, stk. 2, nr. 4 til at tillade ophold, indtil der kun søges familiesammenføring efter § 9, stk. 1, nr. 2d.

Svar (10/4 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Spørgsmålet falder uden for rammerne for besvarelse af spørgsmål efter Folketingets Forretningsordens § 20, idet en besvarelse heraf ville indebære en videregivelse af personhenførbare oplysninger af fortrolig karakter.

Spm. nr. S 2303

Til indenrigsministeren (30/3 01) af:

Knud Erik Hansen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange gange man har givet en person tilladelse til ophold, indtil vedkommende kunne søge om familiesammenføring efter udløbet af treårsperioden indeholdt i § 9, stk. 1, nr. 2d, i udlændingeloven og hvilke forudsætninger, der har været for disse tilladelser?«

Svar (10/4 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det forhold, at der mangler et nærmere bestemt, kortere tidsrum før tre-årskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, er opfyldt, kan ikke i sig selv begrunde, at der meddeles opholdstilladelse efter en anden bestemmelse i udlændingeloven, med henblik på at ansøgeren kan blive i Danmark indtil kravet er opfyldt.

Spm. nr. S 2304

Til indenrigsministeren (30/3 01) af:

Knud Erik Hansen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke muligheder der er for at give familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 2 nr. 4, og hvorledes denne mulighed har været anvendt, og hvordan har den været anvendt i sager, hvor referencepersonen har opholdstilladelse efter § 9, stk. 2 nr. 4, og adskiller disse sager sig principielt fra Uma Ratnavadyvels sag?«